

Naslov originala:

Priest Turned Therapist Treats Fear of God

Tony Hoagland

Copyright © 2018 Tony Hoagland

Copyright © 2020 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:

Vladimir Manigoda

Urednica:

Jelena Nidžović

Prevod:

Alen Bešić

Lektura i korektura:

Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:

Dragana Nikolić

Prelom:

Anica Lapčević

Štampa:

F.U.K. d.o.o.

Tiraž:

500

Izdavač:

Kontrast, Beograd

Klaonička 2, Zemun

e-mail: jakkontrast@gmail.com

kontrastizdavastvo.com

facebook.com/KontrastIzdavastvo

TONI HOGLAND

PSIHOTERAPEUT,
BIVŠI SVEŠTENIK,
LEČI STRAH OD BOGA

Prevod sa engleskog: Alen Bešić

KONTRAST
Beograd, 2021.

Ketlin Li

Šta nedostaje radniku? Vejova je jednom prilikom postavila to pitanje, a odmah potom i odgovorila: „Znanje o sopstvenoj nesreći.“

Fani Hau

Vrati se blistavi pogledu kad budeš spreman

V. S. Mervin

I

SPLET (*Entangle*)

Ponekad to radije ne otpetljavam.
Više volim da ostane neuređeno

jer tako je bujnije
kao izvesno grmlje u Ulici Riba kraj kojeg svakodnevno
prolazim

u neuglednom dvorištu, ispred kuće u kojoj izgleda niko
ne živi:
razgranati žbun, u visini grudi, krupnih belih voskastih
cvetova –

po čijim se stabljikama istovremeno penje i prepliće
druga vrsta puzavice sa malim cvetovima purpurnocrvene
boje

koji se pojavljuju i nestaju unutar lavirinta lišća
poput majušnih grimiznih šavova.

Da bi se shvatio beli i grimizni splet ovih vrsta,
od kojih jedna možda davi drugu,

jedna drugu možda podupire – bili bi potrebni
botaničar i psiholog u isti mah,

– ali više volim da to ne raspetljavam,
jer tako je bliže istini.

Svoju divlju ljubav, i to što je stalno iznova
zarobljava strah da ne budem sentimentaln;

potrebu da obuzdam čak i ljubaznost sveta,
odbijajući darove za koje nisam spreman;

svoju očito neiskorenjivu predstavu
da se krećem prema odredištu

– verovatno bih mogao raspetljati,
pa ipak, umesto toga, radije šetam Ulicom Riba

po suncu i vetru, bez kontrole nad
svojim osećanjima i mislima,

grimiznim i zelenim i boje slonovače, ne shvatajući šta sam,
a onda se povremeno ipak prisetim, i briznem u plač,

pomalo zbunjen dok kroz mene rastu puzavice
i cvetaju nepredvidljivo.

ŠETNJA PO SVOJINI

(A Walk around the Property)

U knjizi koju čitam ima previše likova.
Teško mi je da ih sve pohvatam.
Šta me se tiče ko se s kim venčava, ili kako je ko obučen?
Pa ipak, kad god neko nestane, na trenutak me obuzme
tuga
jer znam da se neće vratiti.

Tako se i čamac otisne s obale ka pučini.
Dok ga struje nose tamo-amo, pomete se i izgubi.
Naposletku ga čak ni patnja ne može odvesti kući.

Reći ću vam bez okolišanja: Nisam se
baš proslavio u Sinsinatiju.
Zbog moje alergije na ćaskanje zacemento me
više neće pozivati na zabave.
Užasna znatiželja o drugima ostade mi neutoljena.

Kako je Elen, koja mrzi da je dodiruju, zatrudnela?
U koga je Sem zaljubljen? Je li Emili gej?
Šta moj komšija radi u tri ujutru, s upaljenim svetlom u
kancelariji?
Da li sam u zabludi što sam život smatrao poslom?

„Pevaj mi pesmu o svetu!“,
kaže psihoterapeut, dok kroz prozor posmatra gromove
i dažd,
pomalo turoban zbog svoje tek donekle delotvorne nauke.
Nije izlečio nijednog klijenta.

Mesec blista na tamnom novembarskom nebu.
Plima se diže kao zamahnuta ruka, obrasla sedim maljama,
i briše sve prethodne stranice.
Gomilaju se dokazi da niko ne motri na nas,

i postepeno, dok se ulice i kuće otiskuju ka noći,
sve reči unutar njih sklapaju oči;
rečenice se sklupčavaju poput zmija i tonu u san.

I pod zvezdama ostadosmo samo ja i moje čuveno srce
bolno – moje srce što se i dalje kreće poput reflektora
čeznući za srcima drugih ljudi,
koja, u neku ruku, već prebivaju tamo, u mom srcu,

i pokreću ga.

ROMANSA DRVETA (*The Romance of the Tree*)

Nije ogromna smreka maštala o tome da se prometne u pedeset risova hartije, a potom bude složena, isečena i povezana u stranice formata 10 x 15 cm,

na kojima su odštampane rečenice uzavrelog ljubavnog romana pod naslovom *Letnje negovateljice*.

I dok su se smenjivala godišnja doba, a stablo sezalo u visinu,
dok je disalo i njihalo se među drvenom sabraćom,
nije ono maštalo o tome da postane prenosno sredstvo

jedne pohotne epizode u spavaćoj sobi gde spretne ručice nekog po imenu Britani „otkopčavaju farmerke s grozničavim nestrpljenjem“.

O, stablo, godinama si bilo deo šume, savijalo se i ispravljalo i opet savijalo poput jarbola velikog jedrenjaka – kušajući zemlju svojim dugim tamnim korenjem.

To je zaista bila drugačija priča od one odštampane na 38. stranici, gde mladi Norvežanin, student na razmeni,

ulazi u mračno predvorje gostionice „Kartervil“,
i samo stoji tamo, nalik Apolonu, pored reklame za
badvajzer,
raspalivši strasti svekolike ženske populacije okruga Tvidi.

Kad je to stablo posečeno i odvučeno u pilanu
da bi se pretvorilo u *Letnje negovateljice*,
izgubili smo delić našeg raja

vredniji od džepne knjige;
to drvo, što se po ceo dan njihalo na suncu,
dok ga je ljuljuškao i gurao vetar,

gipko i razbarušeno ispod belih oblaka,
svih ruku raširenih,
i ustâ razjapljenih.

SREĆAN I SLOBODAN

(Happy and Free)

Nije trebalo da istetoviram rečenicu
Neka sva bića budu srećna i slobodna na levoj ruci,
s unutrašnje strane, od lakta do zapešća,
beserifnim fontom verdana veličine 20 tačaka.

Tog dana mi je nivo serotonina bio toliko povišen
da me je zaveo pobudivši u meni
optimistično osećanje da sam konačno
spreman da budem bezgrešan. I ranije sam znao biti tako
srećan,

pa bi čovek pomislio da je već trebalo da se naviknem
da ću se neminovno spustiti na zemlju
kao bušan helijumski balon što se postepeno izduvava.

Sad uviđam da bi umesto te uzvišene tetovaže bilo bolje
da sam
preko interneta naručio da mi se za dvadeset dolara izradi
duks
sa natpisom *Poremećaj pažnje, ili*
Univerzitet repetitivnih emocija.

Kako brzo prolaze stvari. Kako dugo traju greške.
Kako sam nerazuman kad sam prepušten sam sebi.
Kad sam u salonu za tetoviranje zavrnuo rukav košulje
da mi se ta rečenica utisne u bledu put

upustio sam se u vezu
koju nikako nisam mogao da održim.
Neka sva bića budu srećna i slobodna – kakva primerena
kazna
za nadmenost mog prolaznog i labilnog samopouzdanja!

Pa ipak, to je moj život, i mogu da ga traćim kako hoću.
I to je, valjda, nekakva sloboda.
A imam i priču, koja se još
nije završila;

što me takođe, u neku ruku, usrećuje.

ŠTA BISTE RADIJE: PRIČU ILI OBJAŠNJENJE?

(Which Would You Prefer, a Story or an Explanation)

Zanima me, rekla je Madlin, sposobnost ljudi da žive život u fragmentima.

Dva bivša muža, tri posla za sedam godina, jedna ćerka, zdravac, i izvesna televizijska serija.

Nekad sam mislila, kad dospem u određene godine, rekla je Madlin, da će mi se srce smiriti, poput umornog psa.

Joga u „J“-u utorkom; potom neobuzdani napadi besa dok se vozi kući.

Čitajući intervju sa Alanom Blumom, saznaje da je „potraga za srećom tipično američki oblik nihilizma“.

„Ma, nemoj, sad mi to kažeš“, kaže.

„Ne vidim razliku između unutrašnjeg spokoja i blage depresije“, piše joj prijatelj iz Filadelfije, sitnim plavim rukopisom na poledini razglednice sa slikom Šagala.

Sviće, horizontom se rasipa ružičasta svetlost. Lepota ponekad služi kao svojevrsni anestetik. Svet pruža dokaze za bezmalo sve. Šta biste radije: priču ili objašnjenje?

Sledeće godine, Madlin će se upustiti u ljubavnu vezu,
posetiće Bali i vratiti se, dobiti rak materice,

i iznova se povezati sa svojom starom katoličkom verom
iz detinjstva,
koja joj znači više od svega.

Čak i u dubini duše, čak i u bolesti i očajanju;
u oholosti, zanosu i čamotinji,

čuje se pile unutar ljuske,
kako kljuca da izađe. Kljuca li kljuca.